

"אני"

במשך שנה שלח הפסל דן רפפורט מיכתבי התראה: „במיתחם הארמני יתרחש רצח!“ רק גנדי בא לראות

פסל רפפורט מחלון ביתי ראיתי את ההומאים מסתובבים במיתחם

שרית רום

לכטל חלק מאירועי יפו ובמקומם לטפל בגן הפיסגה, במיתחם הארמני ובאיזורי הצימחיה. מלבד תאורה קלה באיזורי השיחים בגן לא נעשה דבר. לילות יפו התקיימו במועד, לכך יש כסף. בזה לא מקצצים.

„הרי כל המיכנים הנטושים וההזנחה בגניום הצימחיה יצרו פה מלכות-מוות. מי יודע כמה מיקרים לא מופענחים אירעו פה. אני יודע בוודאות על כמה מיקרי-אונס, וכן על חלקי לבוש תחתונים שנמצאו באיזור“, אומר דן.

„הבנתי שבעירייה חושבים אותי לאורח קטן שיישבר לאחר רחיות. לא. הם אינם מכירים אותי. אני לא אורח קטן. כשאני עומד על משהו, דבר לא יזיז אותי מכך, אני בולדוזר. לא ויתרתי. פניתי לגורם מודיעיני במישטרה, שענה לי כי בעיית המיתחם הארמני וסביבתו ידועה. נקודה.

שנראתה תכונה חשודה במיתחם הזמנתי או

כבר לפני שנה קיבל רחבעם זאבי, מיכתב-אזהרה מפסל בשם דן רפפורט. במיכתב נאמר כי המיתחם הארמני ביפו מהווה סכנת-נפשות. אף אחד לא התייחס לאזהרה.

דן רפפורט (41) פסל, מתגורר ביפו. הוא לא תמהוני ולא נביא, מחלונו ראה את המתרחש ונזעק להתריע. רק גופתו של אורן בראי המי הזכירה לרשויות את מיכתב-האזהרה. את המיכתב שלח רפפורט לראש עיריית תל-אביב — יפו, שלמה להט, לשמואל שחר, אחראי בעיריית תל-אביב על סיפור פני העיר, לדרורן מאיר, סמנכ"ל העירייה, למנכ"ל העירייה ולניצב גאל קראוס, מפקד מחוז תל-אביב — יפו במישטרת ישראל. איש לא הגיב.

בשלב הבא פנה רפפורט עם מיכתבו לאחראי על הקרן לפיתוח יפו העתיקה, חנן בן-יהודה. חנן היה היחיד שהתקשר אל רפפורט לאחר קבלת המיכתב והודיעו כי ימליץ

הנאור, המתחשב, שיושב כמוני וכמו חבריי ומוראג. מוראג מאוד.

היה צריך לשמוע את אבא של טל, דוקטור יודע ומכובד. מארגן כניסות לכפרים חסרי מים. חתום על עצמות של יש נבול, והשנה ה'21. היה צריך לשמוע אותן, כדי להבין שאנחנו שונים ברעיונותינו, אבל בילדנו לא ניתן לפגוע.

בגן של ליאור החליטו בינתיים ההורים על שמירה מאסיבית והתקנת אינטרקום בכניסה. על גדרות-תיל, שיקיפו את הגן ועל תגיי זהו לפעוטות — הוחלט לדון בפעם אחרת. היריים הונפו ללא היסוס, בהסכמה מלאה. בתחילת הפגישה עוד נשמעו קולות זועזוע מים, של הורים, שיחסס לערבים אינו אוהד. בלשון המעטה. אלה שרואים גם את הצד השני בסיכסוך, התכנסו בתוך עצמם, כסי ערתי-רגשות לאי-קטנה. אבל אש-אט שוחררו המעצורים ואי-הנעימות, ומצאנו את עצמנו אומרים בקול רם דברים שאסור שיאמרו, או אף יועלו במחשבה אצלנו.

לאור ביקש לחכות לי למטה מחוץ לבית. רציתי לעלות בדיוק לשתי דקות, להוריד דבר נשכח מהדירה. ואמרת: „לא, אני לא מרשה! אתה צריך לעלות איתי!“ כמה שנאתי את עצמי, את רעיותי הכאילו כל-כך ברורות. אבל לא יכולתי להן, לרעיותי, באותן שניות, כשאסרתי על בני לחכות לי למטה. לא יכולתי להן. כי בתור אבא ההתייחסות היא אחרת.

ובערב חברתי של קבוצה, שגרלה יחידו, שעברה מילחמות, שהלכה לשרת את המדינה, ממש כפי שחונכה לעשות, מתגלים הבקיעים, ואמירות מסוכנות מאוד משתרורות לחלל החרך.

עכשיו כבר כולנו הורים לילדים, ומעבר למוחלטות ביחס לפיתרון הנדרש למדינה, ומעבר לתמימות-הדעים ביחס לצורך בהקמת תה של מדינה פלסטינית לצד מדינת ישראל, מתחילים הסיפורים הקטנים לבעבע.

מספרת רונית: „נסעתי עם בן במכונית. מאחוריי היתה מכונית בעלת מיספר כחול, ואני נלחצתי. פניתי בפניה הראשונה, לא לשם הייתי צריכה להגיע. רק להתרחק מהמכונית.“

ומספר אנינועם: „הלכתי עם מאיה למרכז השכונתי. בדרך עברתי בנקודת-יריכו של פועלים ערביים המחכים להסעה. הרגשתי רע מאוד. פחדתי, לקחתי את מאיה על הידיים, וחשתי לעצמי שאני לא רוצה אותם פה, ליד ביתי.“

ובינתיים ממשיכים לנקר קרקרים ומיבחר של גבינות. וכבר לא מרגישים עוד כמה זה אינו הגיוני. עד כמה זה מסוכן. עד כמה אנחנו נמצאים דקה אחת לפני...

ולמי בעצם, צריך להסביר? לאן עלינו להפנות את הזעקה? את מי עוד צריך לשכנע שאם אני, שמאלנית מתמיד, הבטוחה כליכך בפיתרון, יודעת בוודאות שאם מישוה יעז לפגוע בבני הקטן, אהיה גרועה יותר מהתוקפניות שבאמהות, המקפירות ללכת לכל כינוס של נפגעי-הטרור, המקפירות להגיע לכל המישפטים ולכל ההלוויות, של הילד דני כץ מחיפה, של החייל אבי סספורטס, של הילד אורן בראהמי. אל תגידו לי שגם בין היהודים יש עבריינים ורוצחים, אני יודעת.

אבל, אם הצלחתם לגרום לי ולחבריי לא סור על ילדינו לשחק למטה לבר. אם הציחתם לגרום לנו להרגיש פחד ואי-נוחות מהימצאותם של ערבים ליד בתינו, כי אז אנחנו בצרות קשות ביותר. אם הצלחתם לערער גם אותנו. והפכתם אותנו להורים חרדים, המצביעים ברעיה אחת על שמירה מאסיבית בגן-הילדים ועל התקנת מערכות הגנה, כי אז זהו ההגע שבו צריך לעצור. אתם שם, מנהיגי היקרים, נבחרו האומה, כן וגם אתם, מנהיגי הפלסטינים עיצרו לרגע ותבינו — אם תערערו אותי ואת חבריי, אם תגרמו לנו לפנות אל מקום שאלי לא התכוונו להגיע, כי אז איבדתם מדינה שלמה לדעת.

„אני שמאלנית, אבל קודם כל אמיא...“

אני שמאלנית. יושבת בין חברים בערב חברתי מקובל, מסביב צלחות של מטעמים. הכל לבושים כמו שצריך. הריחות באוויר הם הריחות הנכונים. הכל כליכך נכון, שמתחשק להקיא. תוך כדי ניקור גבנינה מלוחה ובזיתים,

השוד עימאר שהאדה מורכבת אזעקה בן

שהוכאו במיוחד בדרך תחתיתם מכפר ערבי, שהדרך אליו נחסמה, יושבת לה תבורה של אנשים מכובדים. מיואשת לגמרי מהמצב. אני שמאלנית. כך חונכתי, כך התגברתי. אני גם אבא של ליאור. ובתור אבא של ליאור אני מפורת. מאוד מפורת. כלביאה, המגינה על גוריה, אני עומדת על המישמר. לא אתן לאיש לפגוע בבני הקטן והסר-האונים. בגן-הילדים התכנסה ישיבת-הורים מיד חרת כדי לדון בנושא השמירה. בפגישה השתתפו דמויות ידועות מהשמאל הישראלי